

Sygn. akt I USK 24/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Sosnowcu

o ponowne ustalenie kapitału początkowego i wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 września 2022 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 2141/19,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Katowicach na rzecz adw. A. N. Kancelaria Adwokacka Sp. p. w
K. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych, powiększoną o
należny podatek od towarów i usług - tytułem kosztów pomocy
prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Sosnowcu odmówił ubezpieczonemu J. O. prawa do przeliczenia kapitału początkowego i emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy, przywołując przepis art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczony do wniosku nie

dołączył żadnych nowych dokumentów, wobec czego brak jest podstaw do przeliczenia jego świadczenia.

Na skutek odwołania J. O. od tej decyzji, Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 8 października 2019 r., oddalił odwołanie. Jak to ustalił Sąd Okręgowy, organ rentowy ostatnią decyzję o ponownym ustaleniu kapitału początkowego dla ubezpieczonego wydał w dniu 19 października 2017 r. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego przyjęto podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.496,08 zł, która została ustalona w decyzji z 29 października 2010 r., przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego - 122,54% obliczonego na podstawie zarobków z lat 1980 – 1989. Ubezpieczony wskazał, iż domaga się przeliczenia kapitału początkowego z uwzględnieniem zarobków osiągniętych przez niego z tytułu zatrudnienia za granicą na budowach exportowych. W piśmie z 8 października 2018 r. ubezpieczony wskazał okresy zatrudnienia na kontraktach zagranicznych i wysokość zarobków według własnych wyliczeń. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że ponowne ustalenie dla ubezpieczonego kapitału początkowego byłoby dopuszczalne jedynie wówczas, gdyby ubezpieczony przedłożył nowe dowody lub ujawnił nowe okoliczności, istniejące przed wydaniem ostatniej decyzji o ustaleniu kapitału początkowego, które miałyby wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość – tymczasem ubezpieczony, składając w dniu 15 stycznia 2018 r. nowy wniosek o ponowne obliczenie kapitału początkowego i wysokości emerytury, nie dołączył żadnych nowych dokumentów, które pozwalałyby na ustalenie kapitału początkowego (podstawy wymiaru emerytury).

Wyrokiem z dnia 26 maja 2021 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację J. O. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 8 października 2019 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i uprzednio organ rentowy, prawidłowo oceniły, iż w sprawie emerytury J. O. brak jest podstaw do wznowienia postępowania po myśli 114 ustawy o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Analiza danych zawartych w aktach rentowych ubezpieczonego (wysokość ujawnionych i uwzględnionych zarobków, zawarta w obliczeniach wskaźników, rozmiar okresów składkowych i nieskładkowych) pozwala na stwierdzenie, że zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja jest prawidłowa.

W skardze kasacyjnej z dnia 20 października 2021 r. pełnomocnik ubezpieczonego zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 26 maja 2021 r. w całości, zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, przez jego błędną wykładnię, a to:

- art. 53 ustawy o FUS polegające na błędnym uznaniu przez organ rentowy, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okresy zatrudnienia ubezpieczonego na tzw. eksporcie nie mogą stanowić podstawy ustalenia części emerytury na podstawie przedmiotowego przepisu, co skutkowało błędnym przyjęciem przez organ rentowy niższego wskaźnika i w konsekwencji zaniżeniem świadczenia emerytalnego otrzymywanym przez ubezpieczonego;

- § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r., w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent polegające na błędnym uznaniu przez organ rentowy, że kwoty wynagrodzeń za pracę za granicą uzyskiwane faktycznie przez ubezpieczonego, od których opłacano składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju nie stanowią kwot w rozumieniu przedmiotowego § 10 rozporządzenia.

- art. 11 ustawy o FUS poprzez zaniechanie zastosowania przedmiotowego przepisu i nieuwzględnienie korzystniejszego okresu przy ustalaniu prawa do świadczenia emerytalnego, w przypadku zbiegu okresów

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza art. 114 ust. 1 pkt 1 i 6 ustawy o FUS, poprzez niewłaściwe zastosowanie przedmiotowego przepisu i błędne uznanie, iż na gruncie niniejszej sprawy nie zostały spełnione przesłanki implikujące do ponownego ustalenia świadczeń w trybie wznowieniowym, w tym w szczególności, że nie zaistniała podstawa do wznowienia postępowania w postaci błędu organu rentowego oraz po uprawomocnieniu się decyzji nie zostały przedłożone nowe dowody lub nie ujawniono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Podnosząc powyższe strona skarżąca wniosła o: uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez uwzględnienie wniosku ubezpieczonego co do przeliczenia kapitału początkowego i emerytury oraz

zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów sądowych, w tym kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed Sądem Najwyższym, które nie zostały pokryte w całości ani też w części, w przypadku zaś braku stwierdzenia podstaw do orzekania co do istoty sprawy, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnego w Katowicach, z pozostawieniem ternu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na jej oczywistą zasadność. Strona skarżąca wskazała także, że w niniejszej sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zdaniem skarżącej, w realiach niniejszej sprawy zachodzi konieczność wyjaśnienia, czy ubezpieczonemu J. O. przysługuje prawo do przeliczenia kapitału początkowego i emerytury, powołując się na art. 114 ust. 1 pkt 1 i 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Pełnomocnik dostrzegł potrzebę rozstrzygnięcia opisanego powyżej zagadnienia lub przedstawienia wykładni przepisów prawnych w kontekście zaistniałego w realiach niniejszej sprawy stanu faktycznego, to jest sytuacji w której: zaistniała podstawa do wznowienia postępowania w postaci błędu organu rentowego oraz po uprawomocnieniu się decyzji zostały przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, innymi słowy zostały spełnione przesłanki do przeliczenia kapitału początkowego i emerytury w oparciu o art. 114 ust. 1 pkt 1 i 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o jej odrzucenie (ze względu na niedopuszczalność skargi) lub o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Artykuł 398⁹ § 1 k.p.c. zawiera enumeratywny katalog przyczyn kasacyjnych, których wystąpienie warunkuje przyjęcie skargi do rozpoznania. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę w razie ziszczenia się co najmniej jednej z przesłanek w postaci: wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, dostrzeżenia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wystąpienia prawdopodobieństwa ziszczenia się przyczyny nieważności postępowania, jak również w wypadku oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W niniejszej skardze kasacyjnej wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona i jednocześnie w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne i zachodzi potrzeba wykładni przepisów.

Już pobieżna analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że zaprezentowany przez stronę skarżącą sposób argumentacji wniosku podważa jego zasadność. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i na potrzebę dokonania wykładni przepisów, tym samym wymagających z natury rzeczy pogłębionych rozważań i analiz (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710).

Niemniej, przechodząc do analizy wskazanych w skardze przesłanek należy stwierdzić, że skarga kasacyjna, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie jest oczywiście uzasadniona. Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. W piśmiennictwie wskazuje się, że przyczyna kasacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się do oczywistego naruszenia prawa, polegającego na niewątpliwej sprzeczności rozstrzygnięcia z

zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo na wydaniu go w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwym stosowaniu prawa, w tym np. stosowaniu nieobowiązujących przepisów czy wydaniu orzeczenia nienadającego się do wykonania. Niezbędne jest wykazanie za pomocą prawnych i faktycznych przesłanek, że w zasadniczym postępowaniu kasacyjnym skarga zostanie rozstrzygnięta na korzyść skarżącego (Zob. T. Ereciński, w: J. Gudowski, System PrProc, t. III, cz. 2, s. 984; T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, Komentarz KPC, t. II, 2013, s. 248). Ciężar wykazania, że skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania spoczywa na stronie skarżącej.

W przypadku wniosku opartego na przesłance przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w jego motywach zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

W judykaturze podkreśla się również, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut

naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki „przedsądu”. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera bowiem jurydycznego wyводу, potwierdzającego słuszność tezy o kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji powołanych przepisów. W rzeczywistości skarżący zmierza wyłącznie do podważenia ustalonego przez Sady orzekające stanu faktycznego sprawy, co usuwa się spod rozeznania i kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574 czy wyrok z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681). Sąd Najwyższy jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, że zarówno Sąd Apelacyjny, jak i wcześniej Sąd Okręgowy, prawidłowo ustaliły stan faktyczny sprawy, na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. W sposób prawidłowy zastosowały także w sprawie obowiązujące w tym zakresie przepisy prawne. W odniesieniu do okresu zatrudnienia za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r., przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury, brak jest prawnej możliwości uwzględnienia faktycznych zarobków wnioskodawcy. Natomiast za okresy zatrudnienia za granicą po dniu 1 stycznia 1991 r. - do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjmuje się tylko te kwoty, od których opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju. Ubezpieczony, składając w dniu 15 stycznia 2018 r. nowy wniosek o ponowne obliczenie kapitału początkowego i wysokości emerytury, nie dołączył żadnych nowych dokumentów, które pozwalałyby na ustalenie kapitału początkowego (oraz podstawy wymiaru emerytury) zgodnie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent. Samodzielne wyliczenia

ubezpieczonego, oparte jedynie na treści umowy o pracę i ustalonej umową kwocie wynagrodzenia, nie mogą stanowić nowego dowodu, z którego wynikałaby kwota wynagrodzenia ubezpieczonego za okres zatrudnienia za granicą, od której opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju. Takich nowych dowodów nie stanowią także świadectwa pracy, zaświadczenia pracodawcy czy umowy o pracę, albowiem nie zawierają one żadnych informacji co do kwot wynagrodzenia ubezpieczonego, od których opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju. Sądy powszechne w niniejszej sprawie słusznie podkreśliły, że zgodnie z art. 174 ust. 3 ustawy o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na podstawie zarobków z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r., co oznacza, iż ewentualne zarobki ubezpieczonego osiągnięte po tej dacie nie mogą być uwzględnione do ustalenia kapitału początkowego (składki od wynagrodzenia otrzymanego po 1 stycznia 1999 r. są uwzględniane przez organ rentowy przy obliczeniu wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy o FUS). Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie wykazał się także aktywnością i zwrócił się do byłych pracodawców ubezpieczonego, którzy zatrudniali go za granicą - w wyniku tych czynności pozyskano jednak tylko jedno zaświadczenie o zatrudnieniu ubezpieczonego i wynagrodzeniu za okres jego zatrudnienia za granicą w latach 1995 – 1999, a dane zawarte w tym zaświadczeniu były tożsame z danymi o wynagrodzeniu ubezpieczonego za lata 1995-1999, zawartymi w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 26 stycznia 2004 r., które zostało złożone w organie rentowym przy wniosku ubezpieczonego o rentę z tytułu niezdolności do pracy z 20 lipca 2005 r.

W ocenie Sądu Najwyższego, w niniejszej sprawie nie występuje także istotne zagadnienie prawne. Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżąca, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy,

a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 11, Warszawa 2022). Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., II USK 257/21, Legalis nr 2626646). Istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, Legalis nr 555721; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, Legalis nr 719223; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 303/11, Legalis nr 490551).

Nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, podobnie jak nie istnieje też potrzeba wykładni przepisów prawnych, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Jeżeli chodzi o wykładnię przytoczonych w skardze przepisów, tj. art. 114 ust. 1 pkt 1 i pkt 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to przepisy te były wielokrotnie przedmiotem oceny Sądu Najwyższego, a wyrażane na tym tle poglądy judykatury mają utrwalony charakter - nie zachodzi więc także w tym zakresie powołana przesłanka „przedsądu” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., II USK 352/21, Legalis nr 2639817 i przywołane tam orzecznictwo). Powołanie przez ubezpieczonego nowych okoliczności lub przedstawienie nowych dowodów mających znaczenie dla oceny prawa do świadczenia bądź jego wysokości powoduje, że organ rentowy – a w przypadku wniesienia odwołania od negatywnej decyzji tego organu – sąd ubezpieczeń społecznych, może dokonać odmiennych niż w poprzednim postępowaniu sądowym ustaleń w zakresie stanu

faktycznego sprawy i tę nową podstawę faktyczną poddać ocenie w świetle przepisów prawa materialnego normujących warunki nabywania uprawnień emerytalnych lub rentowych (art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 września 2021 r., I USKP 64/21, Legalis nr 2649627). Warunkiem jednak jest pojawienie się nowych dowodów lub nowych okoliczności – z czym w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia.

Wykładnia literalne przepisu art. 114 ust. 1 pkt 6 ustawy emerytalnej nie nasuwa także żadnych wątpliwości – przepis ten umożliwia bowiem uchylenie lub zmianę decyzji i ponowne ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokości, jeżeli przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego. Takiego błędu w niniejszej sprawie strona skarżąca jednak nie wykazała.

Z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało zatem orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 1 w zw. z § 15 ust. 2 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).

[as]